

TẬP 10

HỒI 102

Huyền Xà

Gió thổi qua, vô số hoa tươi đồng thời lay động.
Lục Tuyết Kỳ đứng giữa biển hoa, mặt không biểu tình, lặng yên đối diện nhìn Quỷ Lệ.

U hương thoang thoảng, lặng lẽ đưa lên.

Quỷ Lệ hơi run run bờ vai, Tiểu Hôi từ trên vai hắt nhảy xuống, trợn to mắt nhìn chủ nhân, đồng thời liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ đứng đối diện, gãi gãi đầu, vừa ngoảnh đầu vừa chạy sang một bên.

Mục quang Quỷ Lệ nhìn về phía thạch môn cao cao phía sau Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên cười nói: "Đây chính là nơi chúng ta muốn tìm sao?"

Lục Tuyết Kỳ đứng trước thạch môn, không cười, cũng chẳng nói, sắc diện lộ vài nét nhợt nhạt, chẳng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Quỷ Lệ chậm chậm bước tới, miệng từ từ thốt: "Ta muốn vật ở bên trong..."

"Xoảng!"

Thiên Gia thần kiếm như thu thủy, chắn ngang giữa hắn và nàng, phản chiếu hình ảnh của hai người, khe khẽ rung động.

Quỷ Lệ dừng bước.

Lục Tuyết Kỳ từ từ ngẩng đầu, sắc mặt nhợt nhạt như sương, nhìn phảng phất như cửu thiên tiên tử chẳng thềm hương khói nhân gian, lúc đó nàng cất tiếng, thanh diễm vô phương, nhưng cũng lạnh thấu xương: "Ta không thể để dị bảo này lọt vào tay Ma Giáo, tàn sát nhiều kẻ vô tội."

Quỷ Lệ nhìn nàng, nhìn nàng sâu lắng.

Nữ tử ấy vẫn mỹ lệ thanh lãnh như ngày nào, năm tháng chẳng hề để lại dấu vết gì trên người nàng, nhưng còn trong lòng thì sao?

Hắn đã thay đổi, thì sâu thẳm trong lòng nữ tử này, có thể cũng biến đổi rồi chăng?

Hắn đột nhiên mỉm cười, nhưng trên gương mặt đang cười, ánh mắt dần dần lạnh lẽo. Hắn vừa cười, vừa thốt: "Phải chăng, chắc chắn rằng nếu ta lấy được dị bảo chưa biết là gì này, tương lai sẽ lại giết nhiều người!"

Lục Tuyết Kỳ khe khẽ rung động thân hình, nhìn chăm chú vào nam tử phía trước, chẳng nói tiếng nào, tay đang cầm Thiên Gia, nắm chặt hơn một chút.

Từ xa, đột nhiên văng vẳng truyền tới một tiếng rống, thanh âm truyền đến từ mê vụ sâu thẳm dưới chân hai người, tựa hồ vẫn còn rất xa, nghe như dã thú nào đó gầm lên.

Khoảnh khắc sau đó, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ hai người đồng thời cảm giác, chính tại gốc cây cao ngút trời dưới chân, đột nhiên theo thân cây truyền lên một trận chấn động nhẹ nhàng.

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đồng thời biến sắc, cái cây kỳ lạ này to lớn không tưởng nổi, so với tòa núi bình thường còn lớn hơn, đừng nói là làm chấn động, chỉ làm lay nhẹ cũng đã chẳng nghĩ đến.

Hai người cùng là nhân vật lợi hại, động tĩnh dưới chân này chẳng thể qua mắt họ, rõ ràng trong mê vụ dưới chân, đột nhiên xảy ra biến cố lớn, nhưng chẳng biết có lực lớn kinh khủng nào có thể làm chấn động cái cây này.

Ý nghĩ thoáng qua, hai người đều là kẻ tâm cơ linh mẫn, cùng nghĩ chỉ sợ biến cố quá bán là quan hệ tới Thiên Đế Bảo Khố trước mặt.

Ngay tại lúc này, một luồng dương quang từ bên trời, tà tà rơi qua, chiếu hai bên biển hoa phía trước thạch môn ba thước.

Quỷ Lệ dịch chuyển thân hình, thuận ý hành động, nhưng Lục Tuyết Kỳ mắt sáng lấp lánh, Thiên Gia thần kiếm hoành ngang trước ngực, thân người chắn trước cửa thạch môn Thiên Đế Bảo Khố.

Ánh mắt Quỷ Lệ dừng lại, trong mắt như có sắc hồng mờ mờ ánh lên, trầm giọng nói: "Ta không muốn cùng nàng động thủ, xin nàng tránh ra!"

Lục Tuyết Kỳ nhìn thẳng vào mắt hắn, chẳng có chút ý định tránh lui, từ từ nói: "Người giết ta, tự nhiên ắt sẽ qua được!"

Ánh hồng trong mắt Quỷ Lệ rực lên, hắn bỗng hú dài, phi thân lên, quanh người văng sáng huyền thanh chói lọi, thanh thế lăng lẹ. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lạnh như sương, Thiên Gia kiếm nghênh không hướng lên, đột nhiên lạnh lạnh thốt: "Người đã vào ma đạo, thì sao còn phải dùng đạo pháp Thanh Vân Môn?"

Quỷ Lệ đứng giữa không trung, Phệ Huyết châu tại đầu Phệ Hồn hồng quang đại thịnh, trong mắt hắn cũng cùng một sắc hồng tươi, sát khí ngùn ngụt, nói như thét:

"Thanh Vân đạo pháp thì sao, Ma Giáo tà thuật thì sao, ta cũng chỉ dùng để sát nhân đoạt mệnh, còn người thế nào?"

Trong tiếng thét, ánh hồng quang đó hòa vào với thanh quang, từ trên đánh xuống.

Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ thoáng qua một sắc giận, nửa phân cũng chẳng lùi, Thiên Gia thần kiếm đưa lên không trực tiếp nghênh địch.

"Ầm!"

Một tiếng vang lớn, Quỷ Lệ thân hình bắn lên, Lục Tuyết Kỳ đứng trên cành cây, không thể tự chủ phải lùi lại vài bước, sắc mặt cũng trắng bệch. Nhưng chỉ thấy, nữ tử thanh lãnh nhú mày, thân hình theo kiếm bay lên, giữa vầng kiếm quang, nàng thật diễm lệ vô cùng.

"Mười năm trước, ta là kẻ bại!", nàng đứng giữa trời, nhìn Quỷ Lệ chăm chăm, từng chữ từng chữ thốt, đồng thời Thiên Gia thần kiếm được đạo pháp của nàng dẫn động, lam sắc hào quang càng lúc càng mạnh, phảng phất như ánh nắng mặt trời cũng bị nàng đẩy lùi.

"Mười năm sau, ta lại thỉnh giáo người, kẻ duy nhất hiện nay tập Phật, Đạo, Ma chân pháp ba nhà."

Quỷ Lệ cười lớn, nói: "Người nhớ lầm rồi!"

Tuy nói nhưng hấn chẳng hề chần chừ, Phệ Hồn phía trước đột nhiên xoay tròn, tay trái liên tục vẽ đồ quyết kỳ dị, nháy mắt trước mặt xuất hiện Thái Cực Đồ Ấn thanh quang chói mắt, chính là Thanh Vân Môn chánh tông pháp thuật Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Lục Tuyết Kỳ nhìn thấy, sắc mặt càng lạnh, thét lên lãnh lút, Thiên Gia thần kiếm kiếm mang đại thịnh, lúc cổ tay nàng chuyển động, Thiên Gia bổng dường như dài ra thập bội, hướng về Quỷ Lệ đánh tới.

Quỷ Lệ hơi biến sắc, hấn cũng đã tốn bao tâm huyết khổ luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo, chỉ dựa vào uy lực một kiếm này của Lục Tuyết Kỳ, cũng biết trong thời gian mười năm nay, đạo hạnh thật đã đột phi mãnh tiến, đệ tử trẻ Thanh Vân Môn hiện giờ, quyết chẳng ai có thể nhẹ nhàng đem Thái Cực Huyền Thanh Đạo ngưng tụ vào kiếm mang thuần thực như thế, uy thế lớn vậy, hấn chỉ thấy được một lần lúc thiếu niên, khi sư phụ Điền Bất Dịch sử dụng giáo huấn Tề Hạo, hồi ấy tạo nghệ Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Điền Bất Dịch, đã đạt đến "Thượng Thanh Cảnh giới."

Ngay khi Lục Tuyết Kỳ thuận tay đánh tới, kiếm mang như núi, lam quang lừng lẹ như đao, sức mạnh như bài sơn đảo hải, so với Điền Bất Dịch năm xưa chẳng hề thua kém, mười năm nay đạo hạnh của nàng tinh tiến nhanh vậy, thật không thể lường được!

Lục Tuyết Kỳ hiển nhiên tư chất kinh người, nhưng Quỷ Lệ thân mang kỳ thuật ba nhà, mười năm nay ngày đêm khổ luyện, đã đến mức nào?

Lúc ấy chỉ thấy Quỷ Lệ đối diện với kiếm mang như núi, hai tay rung mạnh, Thái Cực Đồ Ấn phía trước đột nhiên xoay chuyển vun vút, nhanh chóng lớn ra, chắn ngay trước ngực.

"Rẹt!" một tiếng kêu rít, kiếm mang dường như có thể chặt đứt mọi thứ bị Thái Cực Đồ Ấn này liên tục cản lại, chỉ thấy lam quang càng mạnh, thanh quang sáng rực, hào quang chói lòa vây bọc lấy hai người, thật là đẹp mắt, nhưng ai cũng biết, nếu hơi bất cẩn một chút, chỉ cần bị thanh quang của đạo kiếm mang chứa đựng đại lực đạo gia chân pháp chạm phải, không chết cũng thụ thương!

Trong ánh quang mang, nghe rõ tiếng thở của Quỷ Lệ, "Ầm" một tiếng lớn, Thiên Gia thần kiếm bay ngược trở lại, Thái Cực Đồ Ấn cũng nhấp nháy vài lần rồi biến mất giữa không trung,

Quỷ Lệ hắng giọng, nhìn Lục Tuyết Kỳ, trong mắt hơi thoáng hiện vẻ khâm phục, nhưng lập tức bị hồng quang che phủ, thốt: "Quả nhiên lợi hại, chỉ với thời gian mười năm, người đã có thể đột phá Thượng Thanh Cảnh giới, chỉ sợ Thanh Diệp Tổ Sư năm nào, cũng chẳng được như vậy?"

Lục Tuyết Kỳ đứng giữa không trung, y phục phấp phới, tay dẫn kiếm quyết, Thiên Gia thần kiếm tức thì chỉ thẳng lên, lam quang lại còn thịnh hơn lúc trước, đồng thời trong lòng cũng hơi kinh hoảng. Mười năm nay nàng đạo pháp tiến mạnh, tất nhiên là do tư chất hơn người, nhưng chủ yếu nhờ nàng tu đạo cực kỳ khắc khổ, có thể nói là quá mức, tu hành mà chẳng hề để tâm đến điều gì, thậm chí đến sự phụ nàng là Thủy Nguyệt đại sư cũng không nỡ nhìn, nhiều lần khuyên giải, nguyên nhân bên trong, chẳng người ngoài nào hiểu được.

Nhờ tu hành gian khổ như vậy, thêm vào bẩm phú hơn người, rốt cuộc nửa năm trước đây, nàng trở thành người đầu tiên trong đám đệ tử trẻ tuổi Thanh Vân Môn, đột phá được Thượng Thanh Cảnh giới, sau Thanh Diệp Tổ Sư, là người đạt đến cảnh giới này nhanh chóng nhất từ ngàn năm trở lại đây. Đạo pháp tu hành của nàng hiện giờ, trong Thanh Vân Môn, trừ các đại trưởng lão thủ tọa, chỉ sợ còn lại đều dưới tay nàng, ngay cả người luôn được xưng tụng gần đây trong đám đệ tử trẻ tuổi là Tiêu Dật Tài, cũng quá bán là phải nhượng lại cho nàng.

Nhưng dù vậy, Quỷ Lệ vừa mới cùng nàng đấu phép, tên đệ tử tầm thường của Thanh Vân Môn có tên Trương Tiểu Phàm lúc trước này đạo hạnh chẳng kém nàng chút nào. Chiêu biến hóa Thái Cực Đồ Ấn ấy thuần thực lão luyện, đỡ trọn một kiếm hàm chứa đạo pháp Thượng Thanh Cảnh giới của nàng, khi ấy ám kinh dừng mãnh, dào dạt chảy qua, hùng hậu vững chắc, dường như chính là phật môn đạo pháp, nhưng nhìn hần thi pháp, lại rõ ràng là sử dụng pháp quyết Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Nam tử này, cuối cùng trên con đường tu đạo, đã đi ra ngoài đường lối của tiên nhân chăng?

Hai người đối diện nhìn nhau, nhãn quang dần dần sáng lên, ngay lúc này, hốt nhiên có một tiếng rống cực kỳ lớn truyền lên từ trong mê vụ!

Tiếng rống hung ác kinh khủng như vậy, cả tu hành như Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, cũng phải cảm thấy hơi chóng mặt, tựa hồ cùng lúc, thân cây dưới chân đột nhiên kịch liệt chấn động.

Có vẻ, căn nguyên là do mặt đất rung chuyển kịch liệt, cảm giác gần giống như địa chấn.

"Chi chi, chi chi!", Tiểu Hôi đứng cạnh Thiên Đế Bảo Khố thạch môn bị trận địa chấn đột ngột hất lên, vừa bám vào dây leo cạnh thạch môn, vừa kêu chí chóa.

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ chưa kịp phản ứng, đột nhiên xuất hiện bốn bóng người hướng về phía cành cây lớn này bay đến rất nhanh, một kẻ phía trước, ba người phía sau, chớp mắt đã đến gần, Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ nhìn về phía ấy, đều hơi ngạc nhiên. Bốn người đang đuổi bắt, bỗng thấy phía trước có người, liền giật mình, bất giác đồng thời dừng lại.

Bốn kẻ này đều là người quen, đơn độc phía trước là một nữ tử trẻ, phong tình nhu mì, chính là Kim Bình Nhi trong Ma Giáo Hợp Hoan Phái, phía sau nàng là người chính đạo, không chỉ Lục Tuyết Kỳ quen, mà Quỷ Lệ cũng đều biết cả. Pháp Tướng và Tăng Thư Thư ngạc nhiên dừng lại, kẻ mục quang không rời khỏi Quỷ Lệ là... Lâm Kinh Vũ.

Không khí đột nhiên yên lặng.

Quỷ Lệ nhìn đám người ấy, trên mặt bọn người Pháp Tướng đều hiện lên thần sắc phức tạp, tự hoan hỉ, tự ngạc nhiên, lớp lớp thần tình tuần tự ánh lên.

Kim Bình Nhi đưa mắt nhanh nhẹn liếc qua hiện trường, do địa vị quyền thế của Quỷ Lệ tại Quỷ Vương Tông, lai lịch xuất thân của hắn, Kim Bình Nhi tự nhiên rõ như trong lòng bàn tay, đối với dây mơ rễ má giữa Quỷ Lệ và đám người chính đạo tại đây, nàng cũng hiểu được vài phần.

Lúc ấy, nhìn tình thế, nàng hơi trầm ngâm, chân đã từ từ bước về phía Quỷ Lệ, đứng cạnh hắn.

Bên chính đạo, Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ nhìn thấy động tác của Kim Bình Nhi, đồng thời cùng hơi nhú mào, nhưng chẳng nói gì.

Phá tan sự yên lặng, chính là Lâm Kinh Vũ đang đứng sau cùng. Trong mắt hắn, tựa hồ không hề có Kim Bình Nhi, chỉ mình Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt hắn, hắn chậm chậm bước lên trước vài bước, miệng mấp máy, tựa hồ khó nhọc lắm mới nói được.

"Người... người khỏe không?"

Quỷ Lệ từ từ thu hồi nhãn quang, thôi không nhìn hắn chằm chằm, đối diện với Lâm Kinh Vũ, chẳng hiểu vì sao, hắn đột nhiên không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thân thiện của kẻ ấy.

Lâm Kinh Vũ nhìn sắc diện Quỷ Lệ, tâm tình kích động, lời nói phảng phất hơi nghèn nghẹn: "Tiểu Phàm, người..."

Quỷ Lệ chấn động thân hình, không nhin được ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn gặp ngay khuôn mặt thân thiết nhất, khuôn mặt lúc ấy chẳng có chút địch ý, chỉ có vẻ kích động và hoan hỉ.

"Kinh Vũ..." hắn nghẹn giọng thốt.

Lâm Kinh Vũ mười năm nay tu luyện ở tổ sư từ đường Thanh Vân sơn, đã bao lần tưởng tượng ra cảnh gặp lại Trương Tiểu Phàm, hắn cũng luôn tự hỏi, đối diện Trương Tiểu Phàm đã nhập ma đạo, phải xử sự thế nào đây?

Là chính tà bất lưỡng lập, rút kiếm quyết sanh tử?

Hay cố gắng hết mình, thuyết phục hắn quay về chính đạo?

Nhưng mà, giây phút gặp lại này, hắn chẳng nói nên lời. Ký ức những năm tháng ngày xưa lộp lộp hiện về, lặng lẽ dâng lên trong tâm trí, cuối cùng, chẳng phải là Thanh Vân Sơn, không phải ngự kiếm phi hành, chẳng phải tung hoành thiên địa, chính là hai người bạn thân đồng niên, tại thôn Thảo Miếu đã bị phá hủy ấy, vui vẻ rượt đuổi nhau.

Thời gian như là cát, liệu có thể bào mòn thứ quan trọng nhất trong lòng người chăng?

Bằng hữu thuở ấu thơ, từng là huynh đệ, mười năm sau, lại đứng ngay trước mặt.

Bước tới một bước, sắc mặt Lâm Kinh Vũ hiện lên vẻ kích động chưa từng có, tựa hồ do nét biến đổi trên mặt Quỷ Lệ, thân hình hơi run lên. Có lẽ, trong lòng Quỷ Lệ, cũng kích động như vậy chăng?

Đứng cạnh Quỷ Lệ, Kim Bình Nhi hơi nhú mày, nàng đối với cảm tình huynh đệ của hai người tự nhiên chẳng có hứng thú gì, bất quá tình hình này, bên chính đạo người đông thế mạnh, nếu lúc này Quỷ Lệ lại xuất hiện vấn đề gì, mình không khỏi thế đơn lực cô.

Nàng bèn ho lên một tiếng, mỉm cười nói: "A, Quỷ Lệ công tử, không ngờ người đến nơi này sớm hơn bọn ta, chẳng biết người đã tìm được dị bảo gì đây?"

Lời này vừa nói, Lâm Kinh Vũ cùng Quỷ Lệ đều giật mình, Pháp Tướng và Tăng Thư Thư đồng thời nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ nhè nhẹ lắc đầu, họ mới yên tâm một chút.

Chỉ một câu hỏi giản đơn, bỗng nhiên kéo mọi người trở về hiện thực, Quỷ Lệ từ từ nhắm mắt, lúc sau mở ra lại thấy ẩn ẩn hồng quang lấp lánh, mục quang cũng trở nên nhanh nhẹn. Hắn nhìn Lâm Kinh Vũ thật sâu, rồi quay đầu, không nhìn nữa, lùi lại một bước, đứng cạnh Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi mỉm cười, mục quang loang loáng như nước, sóng mắt lưu chuyển, phảng phất trút qua thân hình Quỷ Lệ, dịu dàng hỏi: "Người khỏe không?"

Quỷ Lệ hắng giọng một tiếng: "Người và ta hợp tác, thế nào?"

Kim Bình Nhi lập tức nói: "Được, sau sự việc này, chúng ta nói chuyện tiếp."

Quỷ Lệ nhìn nàng, gật gật đầu, trong chốc lát, hai người đã nhận ra cục diện thật chẳng dễ dàng, lập tức quyết định liên thủ. Quỷ Lệ từ từ nói: "Hợp Hoan Phái của người chẳng phải nhiều cao thủ lắm sao, thế nào lại chỉ mình người tiến nhập nội trạch, để bị bọn họ chiếm thượng phong?"

Kim Bình Nhi hướng mục quang nhìn về phía bọn người Pháp Tướng, sắc mặt bỗng hơi then thùng, nhìn càng khiêu gợi đáng yêu, nhẹ giọng thốt: "Hợp Hoan Phái bọn ta chỉ là tiểu môn tiểu phái, ta cũng lo lắng nên mang theo vài người, mấy người đó ở bên ngoài đột nhiên chết bất minh bất bạch."

Nàng mỉm cười quay sang nhìn Quỷ Lệ, nói: "Còn Quỷ Vương Tông gần đây ngoại hồ tàng long, ngoại trừ con khỉ xám này, bên mình công tử sao chẳng còn ai khác?"

Quỷ Lệ nghe giọng nàng ẩn chứa ý giễu cợt, chậm chậm thốt: "Chúng ta như nhau cả thôi, ta cũng dẫn theo mấy nhân tài, chỉ sợ nhân mã bên ngoài bị Hợp Hoan Phái cùng Vạn Độc Môn thôn tính cả rồi."

Lần này Ma Giáo tam đại phái phiệt rầm rộ tiến về phương Tây, ngoài mặt cùng hợp lực tiêu diệt Trường Sinh Đường, nhưng bên trong ngầm ngầm tranh đấu, đề phòng

lẫn nhau, chỉ vì ba đại phái kiềm chế lẫn nhau, tất nhiên chẳng dám sử dụng toàn bộ cao thủ dưới trướng, thành thử bị mấy kẻ chính đạo này chiếm mất tiện nghi.

Tăng Thư Thư đứng từ xa, trong lòng cũng hơi kích động, trên núi Thanh Vân lúc trước, hấn và Trương Tiểu Phàm giao tình cũng hậu, là bằng hữu thân thiết nhất của Trương Tiểu Phàm sau Lâm Kinh Vũ. Nhưng thế sự trêu người, tình cảnh hiện nay biến thành thế này, trong lòng chẳng thể tránh khỏi có vài phần đau khổ.

Hấn thực sự muốn nói vài lời cùng Quỷ Lệ, không cần biết có thành công không, thuyết phục người bạn này quay lại chính đạo, nhưng trong chớp mắt, mục quang gặp phải Kim Bình Nhi, đột nhiên trong lòng rung động, chỉ cảm thấy nữ tử này mặt như đào hoa, phong tình vô hạn, cặp mắt lấp lánh như nước hồ, mục quang ấy quay lại nhìn về phía hấn, ẩn ước giống như mời gọi.

Hấn nhìn lâu một chút, tức thì cảm giác đầu óc vỡ tung, phảng phất như người say, chỉ muốn say trong sóng mắt của nữ tử ấy, không nhin được liền bước tới một bước.

"Đô!"

Đột nhiên, một tiếng thét chen ngang, như chuông thần trống cổ, bỗng vang lên bên tai, tăng bào trắng nhạt loáng lên, Pháp Tướng bỗng xuất hiện trước mặt hấn, ngăn cản mục quang của Kim Bình Nhi, đồng thời đối diện Tăng Thư Thư phát ra Phục Ma Hống.

Tăng Thư Thư giật mình, choáng tỉnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, miệng chưa kịp cảm ơn Pháp Tướng, lòng thầm rủa: "Ma đạo yêu nữ này thật là đáng sợ!"

Pháp Tướng nghiêm sắc mặt, quay người lại nhìn Kim Bình Nhi, vừa lúc này, Kim Bình Nhi đã cùng mấy người Pháp Tướng giao thủ, biết được hòa thượng Pháp Tướng này tuy nhìn còn trẻ tuổi, nhưng một thân Phật môn Thiên Âm Tự tu hành vững chắc, Mị Tâm Kỳ Thuật của mình với hấn không có tác dụng, hấn là định lực kẻ này rất sâu, không sợ ngoại vật phiền nhiễu, bèn mỉm cười, không nói.

Pháp Tướng nhíu mày, mục quang theo đó nhìn về Trương Tiểu Phàm, đối diện Trương Tiểu Phàm, thần sắc không còn ung dung, trên khuôn mặt bình hòa từ bi, ẩn chứa một nét buồn, then, ngập ngừng một chút, rồi nói: "Trương sư đệ..."

Quỷ Lệ bỗng lạnh lùng cắt lời: "Ta tên Quỷ Lệ, chẳng phải tên đó."

Pháp Tướng ghen lời, Tăng Thư Thư phía sau không nhin được kêu lên: "Tiểu Phàm, dù đệ đi khỏi, chúng ta thực sự vẫn coi đệ là..."

Pháp Tướng đột nhiên khoát tay, ngăn lời Tăng Thư Thư lại, đồng thời hạ giọng thốt: "Tăng sư đệ, mấy lời ấy đệ chẳng thể nói bừa, vạn nhất bị Thanh Vân trưởng bối biết được, chỉ sợ sẽ gặp tai họa."

Tăng Thư Thư hơi giật mình, nhìn nhìn Quỷ Lệ phía trước, ngậm miệng không nói nữa.

Pháp Tướng quay người lại, tựa hồ vẫn muốn nói với Quỷ Lệ vài lời, đột nhiên lúc ấy cái cây lớn dưới chân mọi người chấn động kịch liệt, lần này cường độ rung động rất lớn, vượt xa lần lay động vừa qua, mọi người dường như thấy rõ cành cây này dao động giữa không trung, đứng không vững, loạng choạng vài bước.

Chúng nhân đồng thời thất sắc.

Cùng lúc, dưới sâu trong mê vụ, đột nhiên lại truyền lên một tiếng rống động trời, như ác thú hướng thiên gầm rú điên cuồng, sóng âm vô hình ấy, bỗng hóa thành gió lớn âm âm, từ dưới thốc lên, mạnh bạo vô cùng, làm y phục mọi người bay lên phần phật.

Ngay trong tiếng rống, đồng thời truyền lại một chuỗi âm thanh "rào rào" quái dị không tên, như độc xà trườn tới, lại giống tiếng dây thùng cọ xát, lỏng lẻo trong không gian, càng lúc càng rõ, càng lúc càng gần, Kim Bình Nhi bỗng thất thanh thốt: "Hổng rồi, là súc sanh ấy, đã lên đến đây rồi!"

Người tại tràng trung, trừ Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, ai nấy đều thất sắc.

Quỷ Lệ đột nhiên quay đầu, nhìn thấy mặt mày Kim Bình Nhi hơi nhợt nhạt, trong lòng chẳng hiểu sao cũng chấn động, mặc dù hấn và nữ tử này là địch nhiều hơn là bạn, nhưng cũng biết Kim Bình Nhi thật là nhân vật chẳng thể xem thường, như lần gần nhất cách đây vài ngày, tại chiến dịch liên hiệp cùng tiêu diệt Trường Sinh Đường, nữ tử này trong lúc cười nói, tâm tư vẫn cẩn mật, thủ đoạn ngoan lạt, thật chẳng phải kẻ dễ đối phó.

Nhưng giờ đây, rõ ràng trên mặt nàng, dường như có vài phần sợ sệt.

Không khí bỗng nhiên dần dần bị bao trùm bởi một mùi tanh tươi, như bước chân ma quỷ đạp trên âm thanh "rào rào" kỳ quái trong tâm trí họ, càng lúc càng nồng.

"Đây là cái gì..."

Quỷ Lệ vừa hỏi nửa câu, bỗng ngừng lại không nói, mắt nhìn chằm chằm thẳng về phía trước. Liền đó, hấn vô thức nhìn sang bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ cả người bạch y như tuyết, không hiểu vì sao, đột nhiên cũng nhìn về phía hấn.

Trên bầu trời trong xanh, từ phía thân cây cao hướng lại, nơi lúc trước còn có khá nhiều vân khí, bỗng dường như cháy lên hai ngọn lửa cực lớn.

Lửa màu xanh lục!

Trong ngọn lửa, là hai đạo nhãn đồng thâm thúy mỏng manh dựng đứng, phát ra ánh xán lạnh lẽo.

Mùi tanh trong không khí, đột nhiên nồng nặc, nghe muốn lộn mửa!

Chẳng hiểu vì sao, Quỷ Lệ khẽ rung động thân hình, chốc lát, nơi hắc nhìn phía trước dần dần sáng rõ, từ từ hiện lên cự thú ấy, cự thú khủng khiếp ấy, thanh âm rít lên, phảng phất khơi lại năm tháng đã qua, bằng thanh âm chỉ đủ một mình hắc nghe, lẩm nhẩm thốt:

"Hắc Thủy Huyền Xà, Hắc Thủy Huyền Xà..."

- o O o -